

over, hvorvidt Drift af Kroer skal være tilladelig eller ikke. Man er ikke gaaet videre paa dette Omraade, for ikke at tale om København, dette Sodoma og Gomorra, som Byen fra visse fanatiske Sider opfattes som, medens derimod det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen befinder sig i dette Sodoma og Gomorra som Fisken i Vandet. Hvad vil man i København? Hvad er det overhovedet, der tilsigtes, naar man ivrer mod det beskedne, der indeholdes i det her til tredie Behandling foreliggende Lovforslag, et Standpunkt, Afholdsfolkene kan slaa sig til. Taals med, og som mange udenfor deres Kreds ogsaa finder rimeligt.

Er det ikke mærkeligt, at hver eneste Gang der polemiseres mod det, som Afholdsfolkene vil — jeg tager her Afholdsfolkene i den Forstand, vi kender dem gennem det Lovforslag, som foreligger her til tredie Behandling —, ved man fra den anden Side ikke, hvad man skal stille op derimod. Det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen tør ikke — jeg vover at sige det — blive staaende ved fri Beværternæring. Nej, han tør det ikke, han vil i hvert Fald hurtigt blive skræmmet af Virkningerne deraf, for har man prøvet det, kommer man hurtig væk derfra. Man kan heller ikke sige, at det er tilstrækkeligt at komme ind paa, hvad jeg i øvrigt anerkender som berettiget, nemlig at kræve Lokaler, som har højt til Loftet, vidt til Væggene og er propert holdt, ud fra den Tankegang, at et Menneske, der kommer ind i en Snask, føler sig uvilkaarligt som en Sjøver, hvorimod den, der kommer ind et ordentligt Sted, opfører sig ordentligt. Det er rigtigt, men man vil heller ikke ad den Vej kunne Drikkevanen til Livs, den er i den Grad sammenkædet med vore Forestillinger, vore nedanvede Vaner o. s. v., at man maa tage fat paa Opgaven med helt andre eller i hvert Fald flere andre Kræfter end disse.

Det ærede Medlem kan ikke nøjes med fri Beværternæring, han maa gaa videre og paakalde Lovgivningen. Hvorfor da stille dette Skræmmebillede op? Hvorfor slaas med Vejrmøller, naar der slet ikke foreligger noget, der kan minde om det finske Forbud eller det norske Halvvejsforbud, naar der kun er Tale om en beskedne Lovgivning, som tilsigter at blive i det Spor, vi er slaaet ind paa, og naar det ærede Medlem oven i Købet har den Tilfredsstillelse, at Afholdsfolkene ved Afstemningen ved anden Behandling slet ikke fik det, de egentlig ønskede?

Jeg maa i Modsætning til og for at affalancere min ærede Partifælle (F. K. Madsen)

anbefale at stemme for Lovforslaget, som det foreligger ved tredie Behandling med de vedtagne Ændringsforslag. Jeg skal dertil blot tilføje følgende: det ser ret mærkeligt ud, naar man diskuterer og stemmer om et Ædruelighedsforslag, at man lige umiddelbart forinden her i Tinget har beskæftiget sig med Beskatningsformer for Øl, hvorefter man er ganske klar over, at Staten for sit Vedkommende, uagtet den støtter Afholdsbevægelsen med Bidrag, uagtet den lovgiver paa dette Omraade for at fremme Ædrueligheden, ikke desto mindre maatte vise sig i høj Grad utilbøjelig til at anbefale Folk at lade være med at drikke; thi Staten skal have Indtægter af det, man her ønsker at beskattede, og egentlig talt er den Borger, der drikker mest, den bedste Samfundsborger efter den Moral. Men vi er nu en Gang inde i dette, og det kan jeg jo ikke komme til at beskæftige mig med her ved Sagens tredie Behandling. Men jeg peger kun paa det mærkelige Modsætningsforhold, der er i, at vi paa den ene Side søger at ophjælpe Ædruelighedsbestræbelserne og paa den anden Side ligefrem lovgiver, for at Folk skal drikke, for at Staten kan faa Penge. ... (Martin Hansen: Ikke for, at de skal drikke) ... Ja, Staten tilsigter naturligvis ikke, at Folk skal drikke, men paa den anden Side maa Staten dog finde det ønskeligt. Jeg mindes f. Eks. Ølskattelovforslaget i 1892. Hvis man den Gang vilde have rejst Landet rundt og anbefalet, at Folk skulde lade være med at drikke det fordyrede bajerske Øl, maatte Staten med god Grund kunne have sagt: Dette er egentlig en statsfarlig Handling, for den forhindrer Statskassen i at faa Penge. Man kommer ikke udenom, at der her er Modsætningsforhold, men lad det nu bestaa, saa længe det kan. Staten er jo nødt til at skaffe sig Penge og regne med, hvad den kan faa ind. Jeg tør ikke opholde mig derved, det har jeg ikke Ret til. Men jeg vil med Henblik paa dette Forhold berolige saa vel det ærede Medlem Hr. F. K. Madsen som alle, der maatte nære Ængtelse for Alkoholsagens Fremadskriden her i Landet.

Vi vil ingen Fanatisme, og hvor vi møder Fanatisme, hvad enten det er fra den ene Fløj eller fra den anden, vil vi — i alt Fald, jeg for mit Vedkommende og mange med mig — stille os imod den, fordi vi tror, en saadan Fanatisme er farlig. En rolig, jævn Udvikling af denne Sag vil være det heldigste, og jeg tror, at vi ved dette Lovforslag, som vi beskæftiger os med, er inde paa en saadan rolig og sindig Udvikling af vor Alkohollovgivning. Derfor anbefaler